

Fiú Fényképezőgéppel

Ez a kép sem az én képeim közül való. A férjemtől maradt rám, de nem tudom, ki van rajta. 1922 körül készülhetett. 1941-ben már volt saját fényképezőgépem, a születésnapomra kaptam a nagybátyámtól, Vili bácsitól. Anyám azt mondta, hogy egy lánynak nem szép, hogy fényképezzen. De én vágytam egy fényképezőgépre. Ezt tudták az unokatestvéreim, Ági és Évi, és megmondták az apjuknak. Egy Agfa, ilyen kihúzás, mint egy harmonika, gondolom, hogy hatszor hatos formátumú fényképezőgép volt. Pont olyan volt, mint ami ezen a képen is látható. Ez a fényképezőgép egy egyszerű gép volt, talán itt az országban gyártották, talán Agfa volt, de nem emlékszem pontosan. Voltak rajta bizonyos műtyürek, amikkel be kellett állítani a fényt,

világosságtól, naptól, árnyéktól függően. A jobb kezénél látható egy golyó a fém végén, azt megnyomtuk, bement a lyukba, kinyílt a fókusz, és exponált. A harmonikaszerű rész vászonból volt, egy rakott, vastagabb anyagból készült. Maga a gép nem volt súlyos. Amikor nem használtuk, az alsó részén lévő lapot felnyomtuk, becsukódott, lett belőle egy kocka formájú doboz. Ha megtelt a film, elvittük a fotográfushoz. Ő kivette, megkérdezte, milyen nagyságra csinálja, majd megmondta, mikor menjek érte. Amikor elkészült vele, visszaadta a filmet és a képeket. Ezeket az eredeti képeket lehetett nagyítani is, de nem voltak nagyon tiszták. Ezt a fényképet egy performensebb géppel, fényképész készítette. Az én gépemmel tizenkét kicsi képet lehetett csinálni. Hogy én annak hogy örültem? Mindent szerettem fényképezni, ami él és mozog. Mindent meg akartam örökíteni, és rengeteget fényképeztem. Azt hiszem, még maradtak olyan filmek is, amik elő se lettek híva. Volt a dobozában egy prospektus, és azt követtem. Az első pár kép nem sikerült, mert a blendét nem nyitottam ki jól, és talán az alany is mozgott. Akkor nem volt szabad megmozdulni, mert ha megmozdultál, akkor elmosódott a kép. Nem volt olyan performáns, mint most, hogy mozoghatsz, mert elkap egy... nem tudom, hány, nem is másodperc, még annál is kevesebb? S megtanultam a saját káromon. A filmet [Nagy]Váradon szereztük be, ott, ahol előhívták. Az a fotóstúdió a főutcán volt. Kivettük a filmet, leragasztottuk, becsavartuk ezüstpapírba. Elvittük a fényképészhez, ő kivette [az ezüstpapírból], előhívta és nagyította. Annyi másolatot csináltak, amennyit akartunk. Volt egy fiatalember ott a laborban, ahol előhívták, és ő még tanácsolt ezt, azt, am azt, mikor látta, hogy a filmen sok kép nem jött ki. Azt hiszem, semminek nem örültem annyira, mint annak a fényképezőgépnek.